



Tom Burckhardt (°USA, 1964) neemt in zijn werk steeds de schilder en de schilderkunst tot onderwerp. Ook in de episode waarin hij karton als basismateriaal gebruikt staat het schilderen centraal omdat hij toen een installatie heeft gemaakt waaraan hij een jaar heeft gewerkt en die ons een schildersatelier met verscheidene werkkamers laat beleven. De kartonnen sculpturen die nu tentoongesteld worden maakten deel uit van die installatie waarin het verhaal werd verteld van de kunstenaar die geen inspiratie meer vond en die niet langer kon schilderen. In dit werk benadert Burckhardt de mystiek van het kunstenaarsatelier op een ontluisterende manier. Alle clichés over de iconen van de moderne kunst zijn erin bij mekaar gebracht.

Aisling O'Beirn (°UK, 1968) nodigt ons uit om haar hoofdzakelijk uit karton samengestelde sculpturen te lezen en te bekijken als schetsen of dagboeknotities. Het zijn afstandelijke en toch subjectieve benaderingen van een geschiedenis uit een ver en/of recent verleden.

De kunstenaar heeft de rol van archivaris op zich genomen die objecten en plaatsen waar zij een persoonlijke binding mee heeft, onderzoekt en uitlicht. De driedimensionele constructies beschrijven bekende lokale en internationale sites met het doel om de politiek van de plaats te onderzoeken. De kunstenaar zegt: "voor de kijker zijn deze modellen gemaakt om een denkpatroon in gang te zetten dat leidt naar het begrijpen van het systeem dat zich in ons afspeelt bij het interpreteren van locaties en sites met beladen sociale of maatschappelijke betekenissen". De modellen hebben plaatsen als Derry, Belfast, de luchthaven in Gaza, een Iraans monument of de New Orleans Superdome tot onderwerp.



zienswijzen in onze maatschappij waarin architectuur en dus ook ruimtelijke vraagstukken vanzelfsprekende weerspiegelingen zijn van sociale en maatschappelijke veranderingen.



Matthew Houlding (°UK, 1966) is een kunstenaar die geïnteresseerd is in het gebruik van gewone, alledaagse materialen die hij met eenvoudige maar inventieve ingrepen van het prozaïsche transformeert naar het poëtische.

Zijn werken zijn een reactie op de overvloed aan spectaculaire beelden en op de overdreven aandacht voor de cultuur van het design en op de steeds fantastischer verlangens en aspiraties van de consument die daarin door de media wordt voortgestuwd. Houlding hoorde thuis in twee culturen: die van zijn geboorteland Engeland en het Afrikaanse Kenia waar hij zijn jeugd heeft doorgebracht. Zijn werkmateriaal en -methode komt overeen met wat hij in Afrika heeft gezien om afvalmaterialen van onze Westerse consumptieproducten te recyclen en er andere gebruiks- en siervoorwerpen uit te maken.

Papierbiënnale – Papier, Beeld & Basis

“Maquettes en Modellen... hedendaagse kunst op schaal”

Stedelijk Museum, Oude Vismarkt, 13 – 9300 AALST
28/6 – 5/10/2008

Dinsdag t.e.m. vrijdag 10 - 12 en 13 - 17u, weekend 14 - 18u gesloten op maandag en op feestdagen.

053/73 23 45, museum@aalst.be, www.aalst.be/museum



Karton heeft als kunstenaarsmateriaal veel beperkingen en toch ziet men in deze tentoonstelling een rijk scala aan mogelijkheden open gaan voor dit medium, er wordt met virtuositeit geknipt en geplakt aan een wereld op schaal. Karton is een echt democratisch materiaal dat zeer geschikt is als basis voor ontwerpen, schetsen en modellen.

De kunstenaars die in deze tentoonstelling samen gebracht worden imiteren en fantaseren, manipuleren en verbeelden dingen die hen vertrouwd zijn. De woonomgeving en het atelier zijn belangrijke inspiratiebronnen, maar ook de herinneringen aan plaatsen, dromen en verlangens. Het exotische van een glamourwereld krijgt –eens geknipt uit karton- eenzelfde waarde als de ordinaire dagdagelijkse omgeving.

Karton is een materiaal dat we ervaren als 'basic', sober, origineel, authentiek, net zoals we denken over zwart-wit beelden in relatie tot het gegeven fotografie. Papier en karton zijn materialen waarmee iedereen van jongsaf is geconfronteerd.

Het is een stille kunst die in deze tentoonstelling aan bod komt, er is geen mens in te bespeuren maar de sporen zijn er. De tijd lijkt stil te staan in het werk van deze kunstenaars. Daardoor krijgen deze werken ook een aura van vervlogen tijd en tijdloosheid.

“Designs and models - contemporary art on scale”

Despite of the limitations of the cardboard material, one sees in this exposition a broad range of possibilities displayed for this medium, one cuts and pastes with virtuosity while working on a world on scale.

The typical qualities of the work material and the limited possibilities of application provide equality. Cardboard is really a democratic material that is very suitable as a base for designs, sketches and models.

The artists who are united in this exposition imitate and fantasize, manipulate and imagine things that are familiar to them. The simple living area and the chaos of the studio are important sources of inspiration but also a memory of a place, dreams and desires

Malgré les restrictions de la manipulation de carton, cette exposition nous offre un éventail de possibilité de son usage. Avec une grande virtuosité on coupe, colle un monde à l'échelle.

Dans quelle mesure peut-on imiter la réalité ? Créer un modèle sur échelle de la réalité est peut-être la meilleure manière pour avoir prise sur ce phénomène en principe insaisissable.

Le modèle réduit est plus compact que l'original et lui donne un aspect plus fort que le bâtiment lui-même qui ne peut être aperçu d'un seul coup d'œil.

En plus le modèle réduit fait abstraction de tout détail superflu et se concentre sur l'essentiel.



Frank Halmans (°NL, 1963) houdt er van om huisjes te bouwen, in alle soorten en maten, en weet daarmee dezelfde vertedering en kinderlijke verbazing op te roepen als een poppenhuis dat kan. Uit het omslag van een boek bijvoorbeeld, snijdt hij een deur en vijf ramen; kijk je door één van die ramen naar binnen dan zie je het interieur van een huis. Zijn boekenhuizen hebben papieren wanden waarop de dwarsdoorsnedes van bladzijden te zien zijn, maar toch zijn het huizen. Terugkerende motieven als wachtruimten en vensterbanken geven duidelijk aan dat Halmans is gefascineerd door overgangsruiden en -voorwerpen.



De installaties van **Lucie Renneboog** (°B, 1976), met hun expansieve ontwikkeling in de ruimte, lijken te refereren aan landschappen (van urbaan tot buitenaards), labyrinten, arena's en rollercoasters. Ze zijn in hoofdzaak samengesteld uit verpakkingsmateriaal, zoals karton, piepschuim, tape, multiplex,... Het gegeven van de achtbaan of de rollercoaster kan gelden als illustratief voor de toon van haar werk. Haar installaties worden immers gekenmerkt door een soort avontuurlijkheid die opwindend is, maar in de kern ongevaarlijk en gedetermineerd, en net daardoor niet 'echt'. Die dualiteit, waarmee Renneboog het fundament van de entertainmentbusiness imiteert, vormt één van de hoekstenen van haar werk.

Het karton, zoals gebruikt door **Sylvie Réno** (°F, 1959), maakt deel uit van een radicale aanpak: het "kartoniseren" van de wereld, of op zijn minst van een zeker aantal wereldse objecten. Wapens, tanks, oorlogsbotten, kalasjnikovs en andere moordwapens, hier verenigd onder de noemer karton, verliezen hun dreigende karakter en worden broos en kwetsbaar. Tijdens deze "kartonisatie" verwijderd zij systematisch kentekens, logo's, merken en andere taalaanduidingen. Men zou kunnen spreken van een democratisering van objecten in het Rijk van Sylvie Réno.



Het interieur is een van de kernmotieven van het werk van **Maurice Van Tellingen** (°NL, 1957). In zijn werk manifesteert het interieur zich meestal in de vorm van kleine kijkkastjes. Zelf duidt Van Tellingen zijn mini-atuurinterieurs het liefst als ruimtelijke schilderijen. Een vergelijking met zeventiende-eeuwse genreschilderkunst ligt voor de hand. Deze vergelijking plaatst Van Tellingen in de Hollandse traditie van de interieurschilderkunst. Maar waar de interieurs van Johannes Vermeer bevolkt worden door mensen, blijven de interieurs van Van Tellingen ervan verstoken. De aanwezigheid van de mens is enkel voelbaar.



Tanya Vogelzang (°NL, 1970) Haar werken bestaan uit papieren constructies, speciaal vervaardigd voor een foto; het uiteindelijke kunstwerk. Het decor en de objecten lopen qua kleur en structuur niet ver uit elkaar wat resulteert in een beeld dat samenhang vertoont gelijk een tekening dat kan doen. In haar atelier wordt gebouwd aan papieren constructies. Bouwwerken die rekening houden met het punt van waaruit gefotografeerd wordt. De 'traagheid' die het medium met zich meebrengt voorziet in een situatie waarbinnen de kunstenaar zich thuis voelt.

Jochen Mura (°D, 1968) maakt reeds enkele jaren 'Guckkästen' (kijkdozen) die als modellen of maquettes kunnen ervaren worden. Hij gaat op die weg verder en toont nu nieuwe kijkdozen en ook grotere sculpturen die opgebouwd zijn uit verschillende elkaar aanvullende modellen. Mura's 'reconstructies' roepen stijlen en betekenissen uit het verleden op en verwijzen tegelijkertijd naar nieuwe ruimtelijke en thematische mogelijkheden. Zijn kunstzinnige 'modellen' hangen aan de wand als displays of liggen als lang uitgerekte balken over de vloer of verheffen zich als super-slanke torens. Ze nodigen ons uit om door hun glazen fronten te kijken naar de binnenruimten zonder functie.

